

Jaarverslag uilenwerkgroep Son en Breugel 2019

Februari 2019

Met zijn geruisloze vlucht en hartvormig gezicht is de kerkuil een fascinerend dier. De steenuil is klein maar dapper en laat zich daarom nog wel eens zien. Ook in ons mooie buitengebied. Dat kan ook bijna niet anders als er daar in één jaar maar liefst 120 jonge uilen uit hun ei kruipen. 120. Wie had dit kunnen denken toen we iets meer dan 10 jaar geleden begonnen met de uilen een handje te helpen door het ophangen van 3 kasten? Inmiddels zijn dat er al meer dan 70 waar we onze handen vol aan hebben.

Luie uilen en fanatieke mezen

In mei en juni worden de kasten gecontroleerd op legsels en als er eieren zijn dan blijven we de verrichtingen in de kast natuurlijk volgen. Zo weten we dat er afgelopen jaar eigenlijk sprake was van 136 eieren. Dat er een aantal eieren niet uit is gekomen, is natuurlijk erg jammer maar waarschijnlijk hoort dat er nu eenmaal bij. We doen ons best de uilen, hun eieren en jongen te beschermen maar gelukkig blijft moeder natuur zich er toch ook nog mee bemoeien. Dit jaar heeft de winter het laten afweten tot nu toe. Zou dat ervoor gezorgd hebben dat het grootste deel van de 120 jongen de winter gaan overleven? Dat zou mooi zijn natuurlijk, al zal het hier en daar wel een gevecht opleveren tussen holenduiven en steenuilen om een plekje te bemachtigen in een van onze kasten. Die worden overigens ook graag gebruikt door koolmezen en andere kleinere vogels. Wat een bouwwerken komen we soms tegen. Dat is wat anders dan die luie uilen die alleen een kuiltje maken in de beukensnippers die wij er voor ze neergelegd hebben. Mezen laten we uiteraard rustig hun kroost grootbrengen in de kasten. Waar we niet blij mee zijn, dat zijn de marters. Gelukkig heeft Brabants Landschap daar wat op verzonnen. Extra plankjes in de kast die ervoor moeten zorgen dat ze moeilijker de kast in komen om jonge uiltjes te verschalken. Pfff, dan merk je wel weer hoeveel kasten we eigenlijk onder onze hoede hebben.

De kasten waar 'onze uilen' gebruik van maken, hangen veelal op boerenerven of mooie biotopen in het buitengebied. Wij noemen de mensen die een kast op hun erf hebben hangen, gastouders. Ze zijn niet alleen gastvrij tegenover de uilen maar zeker ook naar ons toe. Zij zijn ook onze ogen en oren in het buitengebied en houden het wel en wee van 'hun' uilen vaak goed in de gaten. Zonder hen zouden wij ons werk niet kunnen doen. Zonder Bert eigenlijk ook niet.

Gedreven, enthousiast en precies

Er zal geen gastouder zijn die hem niet kent, Bert van Oosten, de kartrekker van onze werkgroep. Zijn taalgebruik mag dan soms plechtig zijn met woorden die alleen nog in de Dikke van Dale voorkomen, Bert is het tegenovergestelde. Warm en zo vlot als zijn lange benen dat toelaten. Het werk dat hij verricht is dan wél weer zoals zijn taalgebruik, strikt volgens de regels, nauwgezet en volgens een vast stramien. En alhoewel de uilen veel minder hoge eisen stellen aan de kasten dan Bert, varen ze er wel bij want sinds Bert bij de werkgroep is, is het aantal uilen niet een beetje maar explosief gestegen. In menig Brabantse keuken heeft Bert onder het genot van een bakje koffie, mensen weten te overtuigen van het belang van een kast op het erf voor de uilen. En daarna hield hij zich niet alleen bezig met het welzijn van de uilen maar ook met het wel en wee van de gastouders. Maar Bert heeft besloten te stoppen met het werk wat hij jarenlang voor de uilen gedaan heeft. Zelfs

zijn lange benen vinden het een keer mooi geweest om nog op die ladder te gaan staan en kasten schoon te maken. De uilen zullen zijn zachte begroeting bij het openen van de kast vast gaan missen. Wij weten dat Bert de uilen en ons nooit helemaal in de steek zal laten. Op de achtergrond zal hij er altijd voor ons allemaal zijn, daarvoor houdt hij teveel van de uilen en van het werk dat hij zoveel jaar met zoveel plezier gedaan heeft. Dankjewel Bert. En Ageeth.

Paul van Amelsfort
Erwin Deckers
Lonneke van Soest